

[Ingerlise Koefoed]

af værdierne, arbejdet og den menneskelige værdighed er ude af balance.

Den manglende balance og den voksende utryghed viser sig ikke alene på de sociale, uddannelsesmæssige, kulturelle og arbejdsmæssige konti. Den viser sig også på forsvarsbudgettet, som jo i år bærer præg af det forsvarsforlig, der blev indgået mellem de partier, der tror på, at midlet mod krig er væbning til tænderne. Den viser sig på, som jeg også sagde i går, at regeringen vil spare de ekstra udgifter i forsvarret på andre områder, og jeg vil godt sige, at jeg faktisk ikke fik svar på mit spørgsmål om, hvilke områder det er, man vil spare på. Det bliver altså de almindelige lønarbejdere, der skal mærke udvidelsen af forsvarret som besparelser i deres egen hverdag.

Alt dette er både forskrækkende, absurd og tragisk, men det var glædeligt i går at se, at 12 socialdemokrater demonstrerede deres afstandtagen fra det voksende krigsbudget ved at stemme imod forhøjelserne og imod forringelserne på grund af forsvarsforliget.

Det er klart, at der ikke er noget opmuntrende i et statsbudget, der år for år udviser større underskud, og det er også rimeligt, at der i dag bliver talt om dette statsunderskud. Men hvorfor dog ikke blive enige om, at underskuddet ikke betyder en hastig fart mod afgrunden og statsbankerotten? Det betyder, at der er noget helt galt med aktiviteten i samfundet og med beskæftigelsen, og at den eneste vej til at komme det til livs går over en øget beskæftigelse, som man kunne få ved en udbygning af alle de beskæftigelsesstærke sektorer, ved udbygning af uddannelserne, ved tvungen afspadsering af overarbejde, ved en forlænget barselorlov for kvinder og barselorlov for mænd, ved kortere daglig arbejdstid for alle, for bare at nævne nogle af områderne.

Det er faktisk svært at trænge igennem larmen, når hr. Knud Lind taler så højt. (*Førmanden ringer med klokken*). Tak.

Man kan ikke spare underskuddet væk, for hvis det skulle opsuges af besparelser, ville arbejdsløsheden og skatte- og afgiftstrykket vokse til det ubærlige, og der er næppe heller tvivl om, at en brat og pludselig besparelse i den størrelse, der her er tale om, ville betyde indgreb mod dagpengene og de sociale ydelser, med andre ord en endnu større svækkelse af de i forvejen udsatte.

Men kan man overhovedet gennem dette folketing få fremmet beskæftigelsen og vendt strømmen i en anden retning? Ja, det skal indrømmes, at man af og til kommer til at tvivle. Når man f.eks. tænker på debatten om ungdomsarbejdsløsheden forleden, kan man godt blive lidt modløs, for hvor meget blev der egentlig talt om de unges umulige situation? Hvor mange tænkte egentlig på de ungdomsarbejdsløse, som er blevet gjort overflødige i velfærdsstaten Danmark? Man talte om, at der ikke måtte ske tvangsindgreb over for erhvervslivet. Man talte om, at man ikke måtte konkurrere med det private erhverv. Man talte, som om man ikke kunne forstå, at det i det lange løb og måske meget hurtigere bliver dyrt både for erhvervslivet og for det offentlige, hvis man uden at røre en finger taber 100.000 eller flere unge kvinder og mænd på gulvet.

Vi kender det jo også fra andre debatter. Hvis man taler om forbud mod overarbejde, må man ikke røre ved den enkeltes ret til at slide mange flere timer end nødvendigt på bekostning af andre menneskers ret til arbejde. Hvis man taler om længere barselorlov, som også kunne gavne de små børn, må man ikke gribe ind i specielt mændenes karriereræs. De mennesker, der står udenfor, de mennesker, som der ikke er plads til, tvinger man til at være udelukket, og den tvang forekommer nogen af os betydelig mere betænkelig end tvangen til at hjælpe unge mennesker til en beskæftigelse, en uddannelse og en rimelig mulighed for at blive voksne og modne mennesker.

Der har været talt meget om devalueringen i dag og de foregående dage, og jeg vil sige, at søndagen i Bruxelles på mange områder var afslørende. Den viste, dels hvordan det egentlig er med magtforholdene i EF, og hvor lidt Danmark har at sige i den sammenlutning, dels at Danmark ikke har det nær så dårligt, som man ønsker at give det udseende af, i forhold til de andre lande. Men den viste desværre også, at regeringen brugte den første den bedste lejlighed til at få en undskyldning for at gribe ind over for dyrtidsportionerne og lønstigningerne, og at regeringen – og det er et spørgsmål – måske mente her at have fundet et påskud til at skippe SF som støtteparti, fordi man ved, at SF ikke ville gå ind for den følgerlovgivning, der var tale om.